

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Veritates Æternæ Ex Prima Hebdomade Asceseos
Jgnatianaè Petitæ**

Vogel, Matthäus

Constantiæ, 1731

Pars VI. Quid Filius post reditum egerit?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60667)

Pars VI.

Quid Filius post reditum egerit.

Doctrina. Non quidem constat ex Evange-
lio, quid post tanta reconciliationis signa
egerit Juvenis ille; quis tamen dubitet, cum e-
gisse sequentia? 1. Sæpe Patri suo optimo gra-
tias egit pro amore exhibito, & concessa venia;
agnovit enim, quantâ miseriâ per Patrem libe-
ratus fuerit; quàm indignus veniâ, eam tam faci-
le obtinuerit, & in filii locum receptus fuerit.
2. Crediderim meritò, quòd quoties Patrem
tam benevolum aspexit, quoties intuitus est
brachia, quibus Pater amplexus fuerat, toties
paterni amoris fuerit recordatus, priorem impietatem detestatus, nec non genibus Paternis
iterum advolutus, de novo veniam petiêrit, li-
cèt de ea jam certus; fortè secum ita cogitans:
ô quomodo Patrem adeò mei amantem potui
deserere? quomodo tantum amorem offendere?
3. Planè mihi persuadeo, quòd in omnibus qua-
siverit placere Patri; quòd ad nutus omnes fue-
rit paratus, multò quàm antè obedientior;
quòd nihil non egerit, quod Patri placere crede-
bat; quod verò vel levissimè displicere ei posse
putabat, procul fugerit, hoc secum volvebat
animo, ut opinor: dignus est Pater iste amantif-
simus, ut vitam etiam meam impendam: tenebar
ei servire ante desertionem meam, quia filius
eram; jam verò, quia tam benignè ab eo rece-
ptus sum, novo obstringor titulo ad omnia,
quæ

quæ

quæ possum, obsequia ei exhibenda. At si Pater grave aliquid imperâisset filio, an hoc ab eo credis implendum fuisse? an fortè se excusâisset, aut rem nimis duram imperari dixisset? ah mihi me! jube Pater, dixisset, jube, quod lubet; nihil tam difficile, quod non lætus exequar: graviora merui: quidquid jubes, nihil est, si conferam illi miseræ, è qua me eripuisti: levia mihi videntur omnia, dum cogito, unde me extraxeris: non possum conqueri de cibo, licet panem solum & aquam dares; quia recordor glandium & filiquarum, quibus vesci nuper cogebam, meritis hoc cibo vesci diutiùs: non conqueri possum de lecto, de veste, de mandato ullo; quia recordor, quòd alia planè meritis sim: illa cogitatio omnia aliàs acerba mihi jucunda reddit & dulcia.

Unum maximè hîc observandum est, nempe Constantia filii in obsequiis paternis, & facto proposito non amplius à Patre discedendi. Redierat ad domum Patris, & benignè susceptus ab eo fuerat. An posthac Patrem unquam deseruit? an denuo fugam rapuit? an vel voluntatem habuit Patrem amplius deserendi? Alia omnia: nunquam Patrem deseruit, nunquam aufugit, nunquam Patrem amplius offendit. Sed cogita, occurrisse filio huic Dominum illum, cui antea serviverat, & his eum vocibus allocutum juvenis mi, an non optas redire ad servitium meum? veni, desere Patrem, mihi famulare: ecce gregem porcorum totum tibi commitam,

per-

permittam te glandibus vesci, dabo siliquas, imò melius te habebō, quàm antè: veni! fruerè libertate! Quid reposuisset juvenis ille? an morem gessisset? an facta glandium aut siliquarum mentio eum inescasset? an promissa melioris servitii aut majoris voluptatis dulcedo persuasisset reditum? absit. Credam ego, quòd cum stomacho repulisset Dominum illum, ita inquit: faceisse protinus, sordide homuncio, faceisse. Quæ est effrons, quæ impudens petitio tua? egone tibi denuo serviam? tui amore Patrem deseram? ad eone ego desipiam? cibos domus patriæ cum tuis siliquis commutem? faceisse: feci olim coactus inopiâ meâ, quòd serviverim tibi; atque utinam non fecissem! nunquam sine dolore & pudore rei illius meminisse possum. Meliora jam promittis? non me decipis? novi fidem tuam, expertus sum promissa tua: vade, vade, alium quære, quem decipias, me in æternum non falles amplius. Ita dixisset profectò Juvenis, aut ne voce & aspectu quidem eum dignatus fuisset. Finge verò, venisse socios illos, quibuscum bona dissipaverat, & ei cantilenam pristinam occinuisse: quid hîc agis in paterno carcere? quid sub jugo disciplinæ domesticæ? non te pudet belluinæ hujus subjectionis? liber natus es, non servus: veni nobiscum! excute jugum, domum desere, servum exue, fruamur bonis dum sunt: libertas res est aurea &c. Quid his respondisset Adolefcens? hoc credo: itane vos? me denuo ad novam invitare miseriam? libertatem mihi

B b

ite-

iterum audetis prædicare? mihi jam nimis expecto? jugum Patris vultis ut excutiam, ut turpiter iterum fiam mancipium? bona mihi sponderis? scilicet glandes & siliquas? procul faceffite; non vi fidem vestram & amicitiam. Charior mihi Pater est, suavius jugum, quam ut denuo vobis vestris obediam. Ite, nihil agitis. Hæc filii fuissent verba. Totum paucis: **Conversio** juvenis hujus fuit grata, perfecta, constans, eamquam Pater optimus fuerat meritum.

Nunc animum adverte, Studiosè. Quæ cogitationes ascenderunt in corde tuo, dum hæc legebas? in meo hæc ascenderant: ô utinam Studiosus quilibet ista legens, & per Confessionem totius vitæ peccata expians his in rebus filium illum prodigum æmularetur! de te istud mihi polliceor; dabis hoc Animæ tuæ, ut salutem ejus per constantem ad DEum conversionem securam reddas; dabis DEO constantiam in bene captis merito. Age, lustremus singula, in quibus imitatio tibi necessaria est.

I. Adolescens ille frequentes Patri gratias egit pro accepta tam facile venia. Accepisti, ut spero, per Confessionem corde contritam factam, peccatorum tuorum veniam: recepit te in gratiam misericors DEus; sic sperare fas est. Ah vide, è quam misero statu te eripuerit, quanto te periculo liberaverit, quam suaviter receperit: actum de te fuerat; orci incolæ, æternorum ignium pabulum fueras, nisi clementissimus DEus tui misertus te recepisset, scelerumque

que veniam fuisset largitus. Hæc vides, & poterit vel unica hora abire, quâ tanti memor beneficii non gratias agas infinitæ huic erga te bonitati? Ah gratias agamus Domino DEO nostro; verè enim dignum & justum est! Manè & vesperi in consuetis precibus, dum DEO gratias agis pro aliis beneficiis, hujus semper recordare, & expressis verbis adde: gratias ago pro omnibus beneficiis, maxime, quòd non damnaveris me in peccatis meis. Hoc cave, omittas.

2. Adolescens ille quoties Patrem aspexit, recordatus est amoris Paterni, vitam suam priorem detestatus, sæpe de novo veniam sceleris sui rogavit, licet jam condonatum sciret. Singula imitare. Aspicias sæpe Crucifixi imaginem, & vides expansa in amplexum tuum brachia: recordare bonitatis illius infinitæ, quâ te post tot peccata recepit, & ex hujus bonitatis meditatione ad vitam priorem detestandam te inflammare, veniamque sæpe rogare ne omittas. Praxis hæc esse potest: horis singulis per paucula verba stude, ut alias monui, actus virtutum præcipuos elicere; his contritionem subnecte v.g. credo in te, ô æterna veritas; spero in te, ô infinita clementia; amo te, ô immensa bonitas, & ex hoc amore detestor omnia peccata mea. Malo mori, quàm te deliberate offendere: omnia propter te Domine. Studiosè, res hæc est facilis exercere volenti; quàm utilis sit, dici vix potest. Novi plures, qui rei huic multorum mensium spatium

dederunt, ut assuescerent; quod & fecerunt non sine suo & solatio & multiplici emolumento. Te rogo, ut horum numero accedas; erit hoc signum doloris ferii de vita antehac habita, & meritorum ingentium occasio. Deindum Crucifixi effigiem aut transis, aut intueris, aut ante eam domi oras, non omitte uti brevibus hinc jaculatoriis: Jesu fili David miserere mei! Jesu propitius esto mihi peccatori! Intra sancta Venera tua absconde me, nec permittas me separari à te! Elige unam alteramve, quâ utaris. Versperi dum Examen peragis, dolorem ferium non modò de peccatis illius diei, sed totius vitæ concere conaberis, veniamque denuo flagitara. Hic te rogo, assuesce.

3. Adolescens ille placere in omnibus studuit Patri suo; fugiebat omne id, quod ei displicere posse credidit; ad omnes Patris nutus paratum se exhibuit; multò quàm antè obedientior extitit: duriuscula Patris jussa mitigabat recordatione miseriæ, quâ liberatus fuit: verbo omnia egit amore Patris adeò benigni. Sed diose mi, an minora meretur Deus? poteris posthac admittere aliquid, quod huic optimo Patri displiceat? poterisne peccatum etiam leve tantum perpetrare? quomodo, quæso, Deum adeò benignum offendere potes? an non tibi semper verabitur ob oculos miseria, e qua te eripuit? Hoc ergo primum esto, quod observes: Nihil agere, quod DEO displiceat: displicet illud otium DEO, illa temporis jactura,

ra, ille lusus, illud consortium displicet DEO; ergo ab his cave. Hic vide, quid in te sit, quod maxime putes DEO displicere, & resolve te ad illud omittendum: alloquere animam tuam: Anima mea, hoc cavendum est; DEus jubet: meretur DEus meus, ut vim nobis inferamus. Alterum erit, DEO obsequentem esse, ea agere, quæ DEO placere credimus. Placet DEO Pietas, placent preces matutinæ & vespertinæ, placet industria in studiis, placet mortificatio sponte suscepta, placet fuga consortii &c. Ergo ista age: non tantum id studeas agere, quod sub peccato gravi teneris, sed etiam ubi obligatio nulla est: DEus hoc de te meretur. Tertium est, esse obedientiorem DEO, quam antè, magis pium, magis de fugiendo peccato sollicitum, magis ferventem in DEI servitio; novo enim titulo obstrictus es DEO tuo. Repete sæpius illas voces Baruch 4. *Sicut fuit sensus meus, ut errarem à Domino, decies iterum tantum convertens requiram eum.* Hoc est, mea vita erit decuplo melior, quam fuerit mala antiqua: devotior ero in susceptione Sanctissimorum Sacramentorum, in orationibus ferventior, accuratior in observatione ordinis diei, in sensibus meis custodiendis vigilantior, cautior in bene impendendo tempore, magis sollicitus in fugiendo consortio suspecto &c. DEus hoc de te meretur. Age. Quartum est, si fortè duriusculum aliquid accidat, si tædium occurrat, uti occurret in Pietate & studiis, recordare cum filio prodigo misera,

riæ, quâ liberatus es, & omnia tibi videbuntur
suavia. Sic fortasse dum surgendum erit, oc-
curret tædium disciplinæ scholasticæ & Regu-
larum Sodalitatis, jubentium maturè & piè sur-
gere; vince te, cogitans: DEUS meus meretur,
ut ejus amore me vincam: molestia ista non est
infernus, quem meritus sum, & à quo DEUS me
servavit. Sic dum occurret tædium in studiis,
tu exclama: DEUS meus dignus est, cujus amore
me privem dulcedine illa, quam habere jam pos-
sem in otio; dignus est, ut hunc laborem ejus
amore suscipiam: labor licet mihi gravis sit, in-
fernus tamen non est, quem meritus sum. Sic
dum eundum est ad scholas, aut templum, aut ad
cætus sacros, dum diutiùs in eis hærendum est
non sine aliquâ molestia ob calorem aut frigus;
generosè sustine, neque ideo te rebus sacris sub-
ducas; cogita: meretur DEUS meus, cujus amo-
re hoc agam: quod patior, infernus non est.
Idem dic, si occasio mortificationis adest, si ali-
quid adversi tolerandum est. Meretur DEUS
meus, qui me inferno liberavit, ut hoc ejus amo-
re agam.

4. Constans fuit Adolescens ille in proposito
suo; nunquam ampliùs à Patre suo discessit, pri-
mo suo casu & primâ territus miseriam; hinc nec
monita prioris Domini, nec sociorum suorum au-
divit. Si etiam cogitatio de Patre deserendo inci-
disset ei, credo, quòd eam sanctior hæc cogita-
tio mox oppressisset: quis scit, si rursus abire
paras à Patre, an te redeuntem recepturus sit
aut

aut an non in ipsa tua miseria sis moriturus? Hinc constans permansit. Studiose mihi, quod te & salutem tuam amem in visceribus charitatis, testis mihi DEUS est; hinc maxime sollicitus sum, ne hac in re ab imitatione Juvenis illius deslectas. O quas ego lacrymas funderem, si scirem, te post acceptam à DEO Patre peccatorum remissionem, denuo aliquando inductum iri, ut peccares, ut à DEO Patre tuo discederes! Recordare miseriæ tuæ, quâ liberatus es: respice periculum, è quo potens DEI dextera te eripuit: aspice Patrem tuum, qui tanto amore te recepit. Tunc ob levem voluptatulam hunc iterum possis deserere? tu ad terribile illud damnationis periculum redire velis? tu in horrendos conscientiae angores, in Tartara ipsa te deturbare cogites? Absit hæc à te insania. Misere Animæ tuæ! DEUS est, quem deseris: bene nota. DEUS Pater tuus est. Dæmon est, ad quem abis: dæmon hostis tuus infensissimus. Damnatio æterna est, quò te præcipitas: an hæc sat fortia non sunt, ut te ad constantiam impellant? Non deerunt focii, qui te abstrahere laborabunt à Pietate & studiis, invitabunt ad domos illicitas, ad peccata varia, qui tædium jugi scholastici ingerent. Non deerit & Dæmon, qui voluptates, nescio, quas spondebit & obiiciet, si à propositis tuis deflectere velis. Infelicem te, si istis obedias vel semel tantum! Adolescens ille aures obturavit, monita contempsit, blanditias risit, fallaciam jam antè expertus seduci se

non passus est. Expertus es tu quoque, quid sit istis obsequi, & à DEO recedere: cave, hoc audeas. Recordare illius, quo Juvenis ille ab iterato discessu absterritus est. Cogitabat ille: si rursus Patrem deseram, quis scit, an me redeuntem recipiat; aut an non moriar in miseria mea, antequam redire possim? hæc timens noluit Patrem amplius deserere. Hoc ipsum est, quo certè à peccato fortissimè absterreberis, si bene expendas. Fateor, dubitare non potes de DEI clementia: ille ignoscet; si etiam millies corde contrito ad eum revertaris, ignoscet. Quis verò scit, an tantum temporis sis habiturus, ut accedere cum corde contrito valeas? quis scit (bene observa, quod dico) quis scit, an non eo ipso momento, quo Patrem DEum deseris, moriturus sis infelix & periturus æternum? quis scit, an non in primo, quod facere audebis, peccato æternæ damnationis sententia in te ferenda sit? quis scit? Pœnitenti tibi veniam promittit DEus, fateor: ubi verò pœnitendi tempus promittit? ah noni unus, non unus erat, qui hac futuri reditûs & pœnitentiæ agendæ fiduciâ male nixus Patrem deseruit, peccavit, in peccato mortuus æternum periit. Tu, ne hujus socius fias, cave. Amas Animam tuam? cave. Amas DEum tuum? cave. Times æternum exitium? cave.

Affectus. O Pater totius consolationis, Pater qui es in Cœlis, tuæ confidens misericordiæ liberatum me jam esse spero ab iniquitatibus meis. Detestatus sum peccata mea, & quantum scio, rite

ritè confessus. Non dubito, mi Jesu, quòd in gratiam me receperis: novi enim te Patrem esse, & non despiciere venientem ad te. Gratias ago tibi, ô Pater misericordiarum, gratias quantas possum, & debeo. Quia verò ego sufficientes agere nequeo, invito creaturas omnes, ut te laudent pro beneficio isto maximo mihi concessio. Benedicite ergo omnia opera Domini Domino! Benedicite Angeli Domini Domino! Benedicite Cæli Domino! Benedicite sol & luna, stellæ Domino! Laudate Dominum omnes gentes, omnes creaturæ laudate DEum; quoniam confirmata est super me misericordia ejus; quoniam fecit mecum secundum magnam misericordiam suam. In gratiarum actionem offero tibi, ô DEus clementiæ, laudes militantis & triumphantis Ecclesiæ, merita Sanctorum omnium, merita B. Virginis Mariæ, merita Jesu Christi Salvatoris mei, sanguinem ejus infinitè pretiosum, quem è Sanctissimis vulneribus suis effudit.

Proposita. Vivam deinceps cum gratia tua totus tuus, totus ad nutus tuos, quia novo me nomine obstrictum video; & 1. quidem sæpe pro exhibita mihi gratia gratias agam, manè præsertim & vesperi; quia video, quantâ me miseriam, quanto periculo liberaveris. 2. Peccata vitæ prioris sæpe detestabor, & contritionem brevem singulis horis elicere omni studio contendam. Quando effigiem Crucifixi præteribo, vel intuebor, brevi aliquo suspirio veniam scelerum rogabo, dicens v. g. DEus propitius

esto mihi peccatori! 3. Nihil agam, quod tibi Patri meo amantissimo displicere scio: hinc illud otium, illam inobedientiam, illam in templis irreverentiam, lusum illum &c. serio fugiam, quia tibi displicent ista. Econtra agam ea, quae tibi placere scio. Placet tibi fervor in exercitio Pietatis, industria in studiis, frequens & devota Sanctissimorum mysteriorum susceptio, fuga sociorum illorum &c. bene est; hæc peragam fideliter. Et quidem multò majore fervore ista agam, ac antea te offendi: hinc majorem industriam, majorem fervorem, devotiorem Sacramentorum susceptionem, majorem me vincendi curam adhibebo. 4. Si mihi occurrat molestia, non cadam animo, non idcirco boni aliquid propositi omittam, sed sicut suprà didici, faciam, vincam me cogitans: dignus est DEUS meus, cujus amore hunc laborem feram; infernum meritis ista minora facile perferam. 5. Demum eò omnes vires impendam, ne unquam DEUM meum deseram, ne ullâ voluptate deceptus ab eò rursus discedam. Ideo recordabor tum bonitatis infinitæ, quâ me recepit, quæ tam probe à me offendi minimè meretur; tum incertitudinis circa tempus, quia nescio, an non DEUS justè per peccata mea irritatus eo ipso momento, quo ab eo discessurus sum, æternæ damnationis sententiam in me ferat, ut ita redire ad DEUM per Confessionem non possim, sed in peccato meo moriar & peream. Nolo ergo salutem meam tanto iterum periculo exponere; nolo DEUM optimum denuo deserere. Ps.

Petitio. Ecce desideria cordis mei, ô Pater optime! Suscipe ista, & per infinitam tuam clementiam tuâ me gratiâ confortare digneris, ut fideliter, constanter, ad ultimum usque halitum ea impleam. *Pater noster.*

Ad DEum. O Pater æterne, cujus misericordiæ non est numerus, & bonitatis infinitus est thesaurus, respice ab excelsa sede Majestatis tuæ super indignam creaturam tuam, quæ ejurato omni dæmonis servitio tibi uni posthac servire, te amare, te laudare firmissimè statuit. Extende potentem æquè ac clementem dexteram tuam, & receptum in gratiam tuam me famulum tuum protege, ab hostibus defende me, ne unquam posthac avellar à te. Juravi & statui custodire judicia justitiæ tuæ! *Anima Christi.*

Ad B. V. Mariam & Sanctos. Maria Mater gratiæ, dulcis Parens clementiæ, tu me ab hoste protege; ab hoste, qui abducere me denuo vult à filio tuo amantissimo, tu protege, & hora mortis suscipe! Omnes Sancti & Sanctæ DEI intercedite pro me!

Consideratio XII.

De Constantia in bene cœptis.

Intellexistis hæc omnia? quærebat Salvator noster è discipulis suis; ego ex te idem sciscitor & intellexistine hæc omnia? An intellexisti, quem in finem creatus sis; quàm multa ad salutem media DEus concesserit; quàm incerta sit salus tua in tantâ salvandorum paucitate; quàm merito

for.